

[Kirkeministeren.]

at undlade gennemførelse af en distriktsdeling, såfremt en sådan deling skønnes ufornoden eller uønsket.

I lovens § 8, stk. 2, der fastsætter, hvilke præster der kan løses sognebånd til, er henvisningen til lovens § 17, stk. 2, foreslået slettet. Denne henvisning indeholder en begrænsning i kaldskapellaners og faste hjælpepræsters adgang til at kunne modtage sognebåndslødere, idet adgangen for disse præsters vedkommende er betinget af, at betjeningen af et sogn eller distrikt væsentligt er overdraget til dem. Det forekommer mig også på dette punkt lidet rimeligt at opretholde en forskelsbehandling mellem de faste præster, hvorfor den foreslås ophævet. Henvisningen til § 17, stk. 2, vil i øvrigt blive indholdsløs, såfremt § 17, stk. 2, ændres som foreslået, jfr. det lige bemærkede.

Herudover er der et par mindre betydningsfulde ændringsforslag, som for fuldstændighedens skyld bør nævnes.

Ifølge § 5 kan der på begæring af præster eller sognets beboere af vedkommende biskop gives præster ved evangelisk-lutherske menigheder uden for riget adgang til at holde gudstjenester i danske kirker. Biskoppens tilladelse hertil er dog ikke nødvendig, når det drejer sig om præster i den islandske, den norske eller den svenske kirke. I overensstemmelse med biskoppernes henstilling foreslås indføjet ordene „den finske“, således at finske præster i denne henseende bliver ligestillet med præster i de andre nordiske lande.

Ganske på linje hermed er ændringsforslaget til lovens § 20, som går ud på at give samme adgang til brug af det finske sprog som de andre nordiske sprog ved gudstjenester i danske kirker.

Endelig foreslås det, at lovens § 10, stk. 3, der fastsætter bødestraf for forsømmelse af de i § 10 omhandlede anmeldelser, slettes. Bestemmelsen er meget speciel og helt uden praktisk betydning.

Ligeledes foreslås lovens § 18, stk. 3, der foreskriver, at den præst, der har udført en kirkelig handling for nogen, der ikke er medlem af hans menighed, skal gøre anmeldelse derom til vedkommende menighedsmedlems præst, slettet. Bestemmelsen er et levn fra den tid, da præsterne var

økonomisk interesseret i, hvilke kirkelige handlinger der udførtes for deres sognebørn. Men efter at samtlige præster i dette århundrede er blevet fastlønnede og ikke længere er berettigede til af deres sognebørn at modtage særskilt vederlag for udførelse af kirkelige handlinger, har bestemmelsen mistet sin praktiske betydning, og meddelelser af denne art er da også forlængst gået af brug. I øvrigt ville kirkeministeriet jo til enhver tid administrativt kunne fastsætte bestemmelser af denne art, såfremt det af hensyn til kirkebøgernes førelse eller af andre grunde måtte være ønskeligt.

Jeg skal tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Thisted Knudsen* til justitsministeren:

„Af hvilke særlige grunde har justitsministeren ment det påkrævet at afslå et andragende fra kriminaloverbetjent Gork-Jensen, Korsør, om at indtræde i repræsentantskabet for Korsør Håndværker-, Handels- og Landbobank, specielt når henses til, at overordnede politifolk har opnået tilladelse til at være medlem af tilsvarende pengeinstitutters ledelse?“

Thisted Knudsen: I det omfang, det kan forenes med en politimands tjenstlige pligter, må det være ham tilladt at deltage i offentlig virksomhed på lige fod med andre borgere, også vedrørende pengeinstitutterne. Det kunne derfor ikke undgås, at det undrede mange, da justitsministeriet afslog et andragende fra kriminaloverbetjent Gork-Jensen, Korsør, om at indtræde i repræsentantskabet for Korsør Håndværker-, Handels- og Landbobank. Jeg er helt indforstået med, at der må drages en grænse, at samfundet må sikre sig, at politifolk ikke bliver anbragt i stillinger, hvor der kan opstå interessekonflikter mellem deres særlige tjenesteplichter og den opgave, de har i den pågældende virksomhed. For mig ligger det sådan, at man først og fremmest må sondre mellem overordnede og underordnede politi-